

KÜÇÜK HİKÂYELERİM

Bir güne başlarken bir önceki günün muhasebesini yaptığımda hiç de görüldüğü gibi çok kısa zaman diliminde geçen sıradan bir hayat kesiti olmadığını fark ettim. Saatlerin zamanı tarif eden dokusunda her anım, her yaşamışlığım küçük hikâyelerime bir yenisini ekliyordu. Belki o an çok kısa süren bir olay ya da olgunun, derinlemesine incelendiğinde ne kadar çok anlatılması ve üzerinde durulması gereken olaylar silsilesine dönüştüğünü görebiliyorum. Ama her şeye takılmak bende saplantı hâline gelebilir ya da ruhum deliliğe dönüşebilirdi. O yüzden üstünde durmamalı ama en azından etkilendiğim olayların duygularımı ne kadar harekete geçirdiğini bilmeliydim.

Geçmişin yaşanmışlığı ile gelecekte hayata bir çentik atamayacaksam ve ileride yaşadıklarımı anlatamayacaksam o hâlde boş mu geçirmiş olacaktım günlerimi. Ben, sıradan biri olmamayı zaten kafama koymuştum. Ancak sıradan olmamak; sadece iyi bir meslek sahibi olmak, kariyer yapmak, herkes tarafından takdir edilmek değildi elbette. Öncelikle bu içimdeki fırtınanın, ilerideki limanıma taşıyacağı kum taneleri olmasını istiyordum. Dingin bir orta yaşlılıkta dudakları tebessüm ettiren şeyler, aklıma getirdiğim küçük hikâyelerimin göz perdemde oynadığı sinema sahneleri olacaktı.

Uğur Nazlıcan'ın *Bir Dükkânı Beklemek* adlı kitabının, küçük hikâyelerden kesitler sunması anılarımı bir ileri bir geri yakalamama da imkân veriyordu. Kedinin karda donan patileri, benim okula başlarken karda zorla yürüyerek eve gidişimi hatırlatmıştı. Kar soğuktu ama bir o kadar da sevimliydi, her adımda arkama dönüp ayaklarımın karda bıraktığı şekilleri izliyordum. Bir müddet sonra parmak uçlarımdan sızladığını hissettim, kar sevimliliğini yitirmiş, bana ihanet eder bir vaziyet almıştı. Canım yanıyordu. Eve ulaşmak, sobanın kenarına sokulmak ve oracıkta uyumak istiyordum. Adımlarımı daha hızlı atıyordum, nefes nefese kalmıştım. Nihayet kapıda annemi gördüm, beni bekliyordu. İçimi ısıtan onun ilk sarılışydı. Pamuk gibi yumuşak, soba kadar sıcacıktı. Ağızımdan yalnızca şu ifadelerin döküldüğünü hatırlıyorum: "Islak ayakkabılarımdan ayaklarım çok üşüdü anne. Babam bana yenisini alır mı?". O günler zor günlerdi ama bugünün kolaylığının da yol göstericisiydi.

Yazarın, hikâyesindeilmekilmek işlediği çocukluğumun popüler içeceği gazozu unutmak mümkün mü? Arkadaşım İrfan'ın kulakları çınlasın. Gün boyu koşardık, hoplardık, zıplardık, canımız çıkıncaya kadar yorulurduk. İşte bir ara soluklandığımızda aklımıza gelen ve hararetimizi gideren tek şey Osman Bakkal'dan aldığımız gazozdu. Dükkânın arka duvarına yaslanır, gazozumuzu yudum yudum keyifle içerdik. Çabuk bitmesin diye de göz ucumuzla kontrol ederdik. Ne zevkti, içerken şişenin yukarisına doğru yükselen kabarcıklarını seyretmek... Her yudumda birbirimize bakarak kıkır kıkır gülerdik. Neden gülerdik bir anlam veremezdim ama çok keyif aldığımız her hâlimizden belliydi.

Romanın karanlık tasvirlerine hiç takılmıyordum. Çünkü benim hayalim, içimi açan maviydi. Babam benim denizimdi o günlerde. Biz karasal iklimin göbeğinde yaşarken renk olgusunu doğanın bize bahsettiği görsellikten öğrenirdik. Çünkü bize öyle öğretmişlerdi. Öğretmenimiz deniz, gökyüzü mavi, orman yeşil, güneş sarı derken ben mavimi görmeyeceğimi biliyordum. Gökyüzü de maviydi ama her zaman görmekle benim nazarımda renk özelliğini kaybetmişti. Asıl renk denizin mavisiydi. Deniz yoktu yaşadığım yerde. Bana

uzaktı. Ama her sabah babamın işe giderken giydiği mavi gömleği içimi açardı. Hele beni kucakladığında mavisinde kaybolurdum. O yüzden babam benim denizimdi. Hep öyle kalacaktı.

Masmavi düşüncelerimin arasında “Kalfa Aranıyor”u okurken birden babamın sesini duyar gibi oldum: “Bu yaz haylazlık yok. Çalışacaksın, tecrübe kazanacaksın, hayatında zorluk çekmeden kolay şeylere ulaşamazsın, hayat tecrübesi kolay kolay kazanılmıyor. Zaten ihtiyacımız da var. Senin de eve katkı olur.”. Yolda yürürken ayaklarım birbirine takılıyor. Sanırsın ki bacaklarda sorun var. Beynim ayağımı yönetmiyor. Sendeliyorum. Babamın kollarına sarıldım “Mecbur muyuz?” dedim. Babam “Sadece tecrübe...” dedi. Başka bir şeyler de söyledi ama ben onlara dikkatimi verecek bir durumda değildim. Bir lokantaya geldik. Selamlaşma seremonisinden lokantanın sahibinin babamın çok yakın arkadaşı olduğunu anlamıştım. Kısaca bu yaz burada çalışmam gerektiğini ifade ettikten sonra “Al sana çırak!” diyerek oradan ayrıldı. Kendimi yalnız ve karanlık deliğe atılmış hissettim. O gün Recep Amca ne dediyse yapmaya çalıştım. Masa temizledim, yer süpürdüm, sipariş götürdüm. Bir ara dizlerimin üstüne çökmüşüm. Kendi kendime mırıldandım. “İyi ki okuyorum...” Yorgunluğumun arasında pratik zekâmın çalıştığını görünce içimi tarifi imkânsız bir umut kaplamıştı. Aklım yorgunluğumu yenmişti.

Bir sabah “Kapıyı yine deli gibi vurma be oğlum...” diyen annemin çınlayan sesiyle uyanmıştım. İrfan kapıda, “Kankam gelmiyor musun?” diye seslendi. Elbette geliyorum. Gelmem mi? İşte yine ilkbaharın çiçeklerle hoş geldim dediği çimenlerdeyiz. Deliler gibi koşturuyoruz. Elimizde annemizin çamaşır yıkamada kullandığı leğenler, koşarak kelebek avlıyoruz. Leğenle taptaze mis kokulu çiçeklerin üzerine konan kelebeği kapatıyoruz. “İşte yakaladım bir tane daha kanka.” diye bağırışım çınladı kulağımda. Kelebek avcumdaydı ama iki kanadından tutuşumla bir toz lekesi hâlindeki kelebeğin hayatını iki parmağımın arası yok etmişti. O an bir daha bir daha derken o gün bir canlının hayatının yok edilmişindeki zevkin bugün acımasızlık duygusuyla çarpıştığını algılayabiliyordum artık.

Küçük hikâyelerimin sıralanışı elbette bu kadar değildi ama hatıralarımız sayesinde var olduğumuzu biliyor, heyecanımızı, duygularımızı hissedebiliyorduk. Okuduğumuz hikâyeler bunların hatırlanmasında iyi bir fırsattı. Asıl kazancımız ise hayatımızı gözler önüne seren kitabımızın kahramanı olabilmektir.

KAYNAKÇA

Nazlıcan, Uğur. *Bir Dükkânı Beklemek*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2018.